

gerne vil være med til at give Kvinderne Ligestilling, men derved forstaar jeg en virkelig og gennemført Ligestilling, som tager de fornødne Hensyn til den uhyre Forskel, der er paa Mandens og paa Kvindens Opgaver. En ganske matematisk og maskinmæssig Jævnstilling er det højst betænkeligt at gaa med til. Skønt Venstre altsaa vil være med til at arbejde paa dette Lovforslags Gennemførelse, maa vi dog tage det lille Forbehold, at der tages rimeligt Hensyn til de to Køns forskellige Kald og til den historiske Udvikling. Jeg har ved at følge Kvindesagens Udvikling jævnlig faaet det Indtryk, at dens mere fremskudte Forposter nu og da har været tilbøjelige til at skyde over Maalet. Lad mig nævne et enkelt Træk: Da Kvinderne havde faaet politisk Valgret, søgte jeg efter Udtalelser fra Kvinderne om, at nu var der de og de Opgaver, som det var af Betydning for dem at tage op. Jeg fandt imidlertid kun en Bemærkning om, at nu gjaldt det om at sikre Kvinderne Adgang til Tronfølgen. Jeg er ikke vis paa, om ikke den højtærede Justitsminister er sejlet en lille Smule for meget i Køl vandet paa disse Bestræbelser, naar han i dette lille Lovforslag paa tre Linier, som for Tiden foreligger for Rigsdagen, vedrørende Kvindernes Adgang til Stats- og kommunale Embeder, i en lille Bisætning paalægger Kvinderne Pligt til at overtage alle Ombud ligesom Mænd. Det er naturligvis kun tilsyneladende en Ligestilling; i Virkeligheden vil Kvinden paa Grund af sine særlige Pligter overfor Hus og Hjem være særdeles uheldig stillet, naar hun skal paatage sig saadanne Ombud. Ogsaa den Kommission, som har udarbejdet det Lovforslag, vi nu behandler, har aabenbart paa sine Steder i hvert Fald maattet krydse mellem Scylla og Charybdis paa en lidt vanskelig Maade.

De ærede Medlemmer vil have lagt Mærke til, at den Betænkning, som er afgivet af den nedsatte Kommission, falder i to Dele. Den første Del blev afgivet i 1913 og omhandler Reglerne for Ægteskabs Indgaaelse og Opløsning. Den sidste Del blev afgivet i Fjor og omfatter Ægteskabets Retsvirkninger. Den første Del af Kommissionens Arbejde, nemlig Reglerne om Ægteskabs Indgaaelse og Opløsning, har ført til, at Love derom er vedtagne i Sverige og i Norge. Den danske Rigsdag bliver derimod den første, som kommer til at behandle anden Del af Kommissionens Arbejde, nemlig Reglerne om Ægteskabets Retsvirkninger. Vi vilde

formodentlig meget hurtig kunne komme til et Resultat, hvis vi skød hele denne Del af Lovforslaget til Side, men det vilde dog næppe være rigtigt.

Lovforslagets 5 første Paragraffer handler om Forlovelser. Jeg skal her indskrænke mig til at henlede Opmærksomheden paa, at den gamle Forordning af 5. Marts 1734 nu ophæves, og der er vist ingen, der vil savne den, thi de Regler, som indeholdes i den, og hvorved en Mand kunde tilpligtes til under en daglig Mulkt at indgaa Ægteskab, er absolut forældet. Men der har indenfor mit Parti rejst sig Røster for, at det vilde være rigtigt, om det Barn, som blev Frugten af en saadan paa afgivet Ægteskabsløfte grundet Forbindelse, kunde blive ligestillet med Ægtebarnet med Hensyn til Navn og Arveret. Denne Tanke synes jeg i og for sig er meget tiltalende, thi Barnet er ogsaa Part i Sagen. Om disse Ønsker, som saaledes er fremkommet, kan tages til Følge, skal jeg lade være usagt, men jeg haaber, at det kommende Udvalg vil overveje det. Jeg vil gerne henlede Opmærksomheden paa den Analogi, vi har i Arvelovens § 9, en Bestemmelse, som jeg for Resten aldrig har set anvendt i Praxis; der staar, at et udenfor Ægteskab født Barn skal være arveberettiget efter Fader og fædrene Frænder, saafremt Forældrene inden dets Fødsel ved at bestille Tillysning til Ægteskab eller paa anden Maade har tilkendegivet den Hensigt at indgaa Ægteskab, men Vielsen er blevet forhindret ved Faderens kort efter indtrufne Død eller anden ham utilregnelig og indtil hans Død vedvarende Hindring. Det vilde, som sagt, glæde mit Parti, hvis man vilde tage denne Tanke op.

Kapitel II omhandler Betingelserne for Ægteskab. Jeg skal her blot henlede Opmærksomheden paa, at § 6 i Henhold til en Indstilling fra Retslægeraadet bestemmer, at en Mand ikke uden Dispensation maa gifte sig, før han er 21 Aar, og en Kvinde ikke maa gifte sig, før hun er fyldt 18 Aar. Der er jo en lille Uoverensstemmelse her mellem de Regler, som gælder for Manden og Kvinden, men den er velbegrundet i Forholdene.

I §§ 10 og 11 finder man Regler vedrørende sindssyges, aandssvages, kønssyges og Epileptikers Ret til at indgaa Ægteskab. Kommissionsbetænkningen indeholder en længere Redegørelse for de Overvejelser, som har ført til den foretagne Formulering. Jeg skal ikke komme ind paa Enkeltheder her; det vilde føre for vidt; men jeg vil